

HET ONTWAKEN

Laura Kasischke

Het ontwaken

Vertaald uit het Engels door Jan Smit

mistral

ZIN OM TE LEZEN

mistral

Oorspronkelijke titel: *The Raising*

Oorspronkelijke uitgave: Harper Perennial.

P.S.™ is a trademark of HarperCollins Publishers

Vertaling: Jan Smit

Omslagontwerp: Loudmouth

Omslagbeeld: © Mohamad Itani/Trevillion Images

Auteursfoto: © Patrice Norman/Opale

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2011 Laura Kasischke

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5243 3

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Voor Bill

Hoe droevig is ons dilemma
als we vragen of deze verschijningen
natuurlijk of wonderbaarlijk zijn.

Montague Summers, *The Vampire: His Kith and Kin*

En alle winden zuchten
om de dood van zoete vruchten

Christina Rossetti

Proloog

De plaats van het ongeluk vertoonde geen spoor van bloed en zag er prachtig uit.

Dat was het eerste woord dat bij Shelly opkwam toen ze haar auto aan de kant zette: prachtig.

De volle maan, gevangen tussen de vochtige, kale takken van een es, scheen op het meisje neer. Haar blonde haar vormde een waaier rond haar gezicht en ze lag op haar zij, met gebogen knieën en haar benen tegen elkaar gedrukt. Het leek of ze was gesprongen, misschien uit die boom, of uit de lucht, en onwaarschijnlijk gracieus terecht was gekomen. Ze droeg een zwarte jurk, die als een schaduw om haar heen lag gespreid. De jongen was al uit het wrak van de auto gekropen en een greppel met donker water overgestoken om bij haar neer te knielen.

Het leek of hij haar in zijn armen wilde nemen. Hij zei iets tegen haar, veegde haar haren uit haar ogen en tuurde naar haar gezicht. Op Shelly maakte hij geen paniekerige indruk. Hij leek eerder verbijsterd, vol liefde. Geknield probeerde hij zijn armen onder haar lichaam te wringen om haar vast te houden of op te tillen, toen Shelly lang genoeg bij haar positieven kwam om te toeteren. Twee keer. En nog eens. Hij was te ver bij haar vandaan om haar te kunnen horen, hoe hard ze ook had geroepen, maar het geluid van de claxon drong wel tot hem door en hij keek op. Geschrokken. Verward. Alsof hij had gedacht dat het meisje en hij de laatste twee mensen op aarde waren.

Hij zat een heel eind weg, aan de andere kant van de met regenwa-

ter gevulde greppel, maar toch leek het of hij op instructies van Shelly wachtte. En op de een of andere manier wisten haar woorden hem te bereiken, alsof ze geluidloos met elkaar spraken – elkaars gedachten konden lezen. (Later dacht ze daar nog eens over na. Misschien had ze helemaal niets gezegd, overwoog ze, of juist heel hard geschreeuwd, zonder het te beseffen.) Hoe dan ook, zo rustig mogelijk, zodat hij haar zou begrijpen, zei ze tegen de jongen: ‘Als ze gewond is, mag je haar niet verplaatsen. We kunnen beter op de ziekenwagen wachten.’

Dat was het enige wat Shelly wist over ongelukken en verwondingen. Ze was een paar jaar met een dokter getrouwd geweest, en dat detail was haar bijgebleven.

‘De ziekenwagen?’ vroeg de jongen. (In Shelly’s herinnering had zijn stem helder en heel dichtbij geklonken, maar hoe was dat mogelijk?)

‘Ik heb al gebeld,’ zei Shelly. ‘Met mijn mobiel. Toen ik zag wat er aan de hand was.’

De jongen knikte. Hij begreep het.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij. ‘Wie was dat? In die auto met gedoofde koplampen? Waarom...?’

‘Geen idee,’ zei Shelly. ‘Je bent van de weg geraakt.’

‘Help,’ zei hij toen, heel kalm, zonder te schreeuwen. Juist dat ene, kale woord sneed Shelly door haar ziel. Een wolk schoof voor de maan en ze kon hem niet meer onderscheiden.

‘Hé!’ riep ze, maar hij gaf geen antwoord.

Shelly zette de motor af, opende haar portier, deed haar schoenen uit en waadde voorzichtig door de greppel.

‘Ik kom eraan,’ riep ze. ‘Blijf waar je bent. En het lichaam niet verplaatsen. Laat haar zo liggen!’

Het water was onverwacht warm. De modder voelde zacht onder haar voetzolen. Ze gleed maar één keer uit voordat ze langs de andere oever omhoogklom. Dat moest het moment zijn geweest waarop ze haar hand opensneed aan een losgeraakt stuk chroom van de auto, die drie meter verderop op zijn kop lag, of aan een splinter van de voorruit. Maar Shelly voelde het niet. Pas achteraf, toen de twee am-

balances met knipperende zwaailichten en loeiende sirenes waren vertrokken, zag ze haar besmeurde handen en besepte ze dat het haar eigen bloed was.

Toen ze eindelijk uit de greppel klom en de jongen en het meisje bereikte, was de wolk voor de maan verdwenen en het zicht weer helder.

De jongen lag nu naast het meisje, met zijn arm om haar middel geslagen en zijn hoofd rustend tegen haar blonde haar. Het maanlicht maakte hen tot beelden.

Beelden van marmer, volmaakt en door de regen schoongespoeld.

Shelly bleef een paar seconden over hen heen gebogen staan en staarde omlaag alsof ze op een geheim was gestuit: een symbool in een droom, een geopenbaard mysterie van het onderbewustzijn, een heilig ritueel dat nooit voor mensenogen bedoeld was geweest, maar waarvan alleen zij – waarom, dat begreep ze niet – getuige had mogen zijn.

Deel een

In elke straat van de stad was wel een trieste herinnering te vinden: het bankje waarop ze hadden gezeten, kijkend naar andere studenten die voorbijkwamen met rugtassen, korte rokjes en iPods; de boom waaronder ze hadden staan schuilen tijdens een stortbui, lachend, kussend en kauwend op kaneelkauwgom; de boekwinkel waar hij die dichtbundel van Pablo Neruda voor haar had gekocht, en dat afgrijselijke sportcafé waar ze voor het eerst hand in hand hadden gezeten. Of de nep-Griekse zuilen die zogenaamd het dak van de Llewellyn Roper Library ondersteunden, en Grimoire Gifts, waar het naar patchoeli, wierook en geïmporteerde stoffen rook. Hij had er een ring van barnsteen voor haar gekocht, in een zilveren vating, een bolletje oeroud sap met een kleine, prehistorische fruitvlieg die er voor eeuwig in gevangen was geraakt.

En de Starbucks waar ze hadden zitten studeren zonder ooit een boek open te slaan.

Craigs vader schraapte zijn keel en remde af op een kruispunt waar een meisje in strakke jeans, teenslippers en een laag uitgesneden tanktopje vlak voor de auto overstak, zonder zelfs maar op te kijken. Ze deinde met haar hoofd op iets waar ze naar luisterde via de witte snoertjes die ze in haar oren had ingeplugd. Craigs vader keek even opzij. ‘Gaat het, kerel?’ vroeg hij, met een stem die trilde van emotie.

Craig, die recht voor zich uit staarde, knikte ernstig. Toen keek hij zijn vader aan. Ze probeerden allebei te glimlachen, maar een voor-

bijganger die een blik door de voorruit van de Subaru had geworpen zou twee mannen hebben gezien die een vreemde grimas tegen elkaar maakten, alsof ze allebei op hetzelfde moment waren getroffen door een felle steek in hun borst of hevige buikpijn. De zon viel door de raampjes van de auto in die schuine, verre stand van een heldere herfstdag. Hun kant van de planeet was duidelijk van de zon afgekeerd. Het meisje liep voorbij, Craigs vader gaf weer gas en de auto reed verder door de groene schaduwen onder het dichte bladerdak van de hoge eiken en iepen langs de straat naar de universiteit – de bomen die iedere september, al bijna honderdvijftig jaar, de eerste- en ouderejaars begroetten.

‘Hier linksaf, pa,’ zei Craig, en hij wees.

Zijn vader draaide Second Street in. Op de hoek, vlak bij de stoep-
rand, schopte een meisje met een ouderwetse fiets haar standaard omlaag. Haar haar was zo blond dat het leek op te lichten. Het was het soort haar dat Craig altijd had gewantrouwd bij meisjes: te engelachtig, bijna godvrezend.

Tot Nicole.

Maar dit meisje met haar fiets bij de stoeprand leek totaal niet op Nicole. Dit meisje had te veel muziekclips gezien en zich gestileerd naar die verwilderde, bleke blondjes die achter de band stonden te dansen. Ze had vet haar, een piercing in haar neus, en haar jeans zakten af over haar scherpe heupbeenderen. Ze was het soort meisje met wie Craig misschien een paar weken zou zijn uitgegaan toen hij nog thuis woonde. Vóór Nicole.

‘Hier rechts, pa,’ zei hij.

Zijn vader remde af in de smalle King Street, waar nog altijd een soort kinderkopjes lagen, als een merkwaardig overblijfsel uit de negentiende eeuw (waren ze vergeten de straat te plaveien?). De banden van de Subaru dreunden over de keitjes en de achteruitkijkspiegel rammelde.

Hier, in King Street, vormden de bomen een aansluitend bladerdak en leken de huizen van ouderdom scheefgezakt langs de stoep. Ooit moest de elite van het stadje in deze vervallen herenhuizen hebben

gewoond. Craig stelde zich vrouwen in hoepelrokken voor, mannen met grote snorren en vlinderdassen, in schommelstoelen op de veranda, waar bedienden glazen limonade kwamen brengen.

Nu was het een armoedige studentenbuurt. De zware bas van iemands stereo vormde de hartslag van de straat. Fietsen hingen wanordelijk tegen elkaar aan, vastgemaakt aan smeedijzeren hekken. Aan het einde van de oprijlanen stonden palen om een paard aan vast te zetten, de meeste geschilderd in de kleuren van de universiteit: vuurrood en goud. Twee jongens met ontbloot bovenlijf gooiden agressief een football naar elkaar toe, een paar grasvelden bij elkaar vandaan, terwijl een meisje in bikini in een ligstoel de bal voor haar ogen heen en weer zag vliegen. Afgetekend tegen de lucht leek de football op de pit van een helderblauwe vrucht.

‘Hier is het.’

Craigs vader remde af voor het huis, dat ooit wit was geweest, maar tot grijs was verweerd. Naast de voordeur stonden tien brievenbussen, een voor elk appartement. En naast de bussen stond Perry.

Goeie ouwe Perry. Hoe lang had hij daar al staan wachten?

Padvinder. Misdienaar. *Beste vriend.*

Bij dat besef kreeg Craig bijna tranen in zijn ogen. Hij slikte en tilde zijn hand op om te zwaaien.

Perry droeg een pet van de Pittsburgh Pirates, een schoon T-shirt en kakishorts. Nieuwe tennisschoenen? En had zijn moeder die mescherpe vouw in zijn broek gestreken?

Perry salueerde – droevig en ironisch, het juiste gebaar – en Craigs vader grinnikte met een soort snik. ‘Daar is je vriend,’ zei hij, terwijl hij stopte. Perry stapte plechtig op de auto af, rukte het rechterportier open en riep: ‘Hé, klootzak, welkom terug.’ Toen boog hij zich langs Craig heen naar zijn vader. ‘En hoe gaat het met ú, meneer Clements?’

Betrouwbare, keurige, sympathieke Perry. Voldoende grofgebekt. Voldoende beleefd.

‘Gewéldig, Perry,’ zei Craigs vader, dankbaar en opgelucht. ‘Wat ben ik blij je te zien.’

Het appartement van Craig en Perry lag op de tweede verdieping. Perry had het in juli voor hen geregeld. ‘Het is niet de Ritz,’ zei hij toen ze achter hem aan de trap op liepen. ‘Maar we hebben wel een eigen badkamer en wc.’

Craigs vader sjouwde met een doos boeken waar een bos USB-kabels bovenop lag. Perry had Craigs plunjezak over zijn ene schouder geslingerd en een tas met lakens en kussenslopen over de andere. Craig droeg zijn eigen laptop, een stapel handdoeken en een vuilniszak met schoenen en zijn gevoerde jack.

Boven aan de smalle, stoffige, vuile trap sloegen ze links af, langs de gesloten deuren van twee andere appartementen. Op een van de deuren was een whiteboard gespijkerd, waarop iemand met een paarse viltstift had geschreven: IK BEN NAAR GOOD TIME CHARLIE’S! KOM OOK! De ‘o’ in ‘kom’ was van een grote smiley voorzien.

‘We zijn er,’ zei Perry. Hij knikte naar nummer zeven en duwde de deur open met een van zijn gympen.

Craigs vader stapte achter Perry naar binnen. ‘Geweldig!’ zei hij nog eens, zo luid dat zijn stem tegen de kale vloer en wanden weergalmde. Zijn vrolijkheid klonk geforceerd, meer nog dan de eerste keer.

Natuurlijk viel er op het appartement niets aan te merken. Perry woonde er al een paar weken omdat hij in de zomer als gids voor nieuwe studenten werkte. Hij had duidelijk zijn best gedaan: gestoft en geveegd, en een stel boeken in alfabetische volgorde op de smalle boekenplank naast de bank gezet. Craig droeg zijn spullen door het donkere keukentje met het fris geschrobde aanrecht, langs Perry’s deur naar zijn eigen slaapkamer en bleef daar in het midden staan.

Wit en helder. De ramen leken pas gelapt – dat kon onmogelijk het werk zijn van hun huisjesmelker – en het bed was keurig opgemaakt met frisse blauwe lakens en een geruite sprei.

‘Dat heeft mijn moeder gedaan,’ zei Perry, met een knikje naar het bed. ‘En dat ook,’ voegde hij eraan toe, doelend op een bos margrietten in een doorschijnende vaas op een gammele toilettafel van goedkoop hout. ‘Ik mag je graag, maar niet zo graag dat ik bloemen voor je koop. Nog niet.’ En hij knipperde veelzeggend met zijn

wimpers, zoals alleen Perry dat kon. Craig voelde de neiging om te giechelen, maar beheerste zich, bang dat het op iets anders zou uitlopen.

‘Nou,’ zei Craigs vader, en hij sloeg de twee jongens gelijktijdig op de schouders, ‘dat ziet er geweldig uit!’

Een jaar eerder, toen hij hier kwam studeren, was het hele gezin meegegaan om Craig naar Godwin Honors Hall te brengen. Op weg door het stadje had Craigs vader voortdurend getoeterd, waardoor andere automobilisten verschrikt naar de Subaru staarden. ‘Kunnen die mensen hier in het Midwesten niet autorijden?’ had hij gegromd.

Craigs moeder had alleen maar uit het raampje gekeken en alles in zich opgenomen. Haar stilzwijgen onderstreepte haar afkeer van de stad, die als een dichte, groene walm door de auto zweefde. ‘Gut, wat snoezig,’ had ze gezegd, wijzend naar de belachelijke nepklassieke zuilen van de bibliotheek, alsof dat niet het meest vernietigende compliment was dat ze had kunnen bedenken. Scar, die naast Craig op de achterbank zat en maniakaal met zijn Game Boy bezig was, ademde zwaar door zijn mond, alsof hij in zijn eentje achter de knoppen van een ruimteschip zat dat onbestuurbaar dreigde te raken.

Ten slotte hield Craigs vader halt onder een bordje met een parkeerverbod en vroeg: ‘Is dit het?’ Alsof het iets anders had kunnen zijn – met de naam die in de steen boven de ingang was gebeiteld, GODWIN, het rood-met-gouden bord naast het hek, GODWIN HONORS HALL, het spandoek tussen twee bomen op de binnenplaats met de tekst WELKOM OP GODWIN HONORS HALL, en de student die voor de deur stond met een bord en een pijl: GODWIN HONORS HALL.

‘Ik geloof het wel,’ zei Craig.

Godwin Honors Hall was het oudste gebouw van de universiteit, en zo zag het er ook uit. Het was de enige ‘*Living Learning*’-faculteit van de campus, een studentenhuis waar uitverkoren studenten sliepen, aten en college volgden in één en hetzelfde gebouw. Op een terrein met een oppervlakte van zo’n honderdtien hectare hoefden de studenten die tot Godwin Honors Hall werden toegelaten volgens de

brochure nooit verder te lopen dan de bibliotheek en in de vier jaar van hun studie nooit colleges te volgen of te eten met studenten buiten hun eigen huis.

Het hele project was begonnen in 1965, voornamelijk als een idee van een stel hippie-actievoerders om te voorkomen dat het vervallen gebouw zou worden gesloopt, zoals Craig later hoorde. De bedoeling was om een kleine, exclusieve faculteit (Oberlin? Antioch?) te stichten in het hart van een van de grootste openbare universiteiten van het land. Dat zou studenten aanspreken, luidde de redenering, die zich niet verloren wilden voelen tussen het gewone volk.

Of die zich bij Oberlin hadden aangemeld en waren afgewezen.

Craig had het nogal claustrofobisch geleken, als een experiment met een rat in een doolhof, dat al in 1966 had moeten mislukken doordat de rat krankzinnig was geworden, maar zijn vader vond het prestige van de faculteit van magisch belang voor Craigs toekomst. En zodra Craig – tot ieders stomme verbazing – een brief had ontvangen dat hij was aangenomen, was de discussie gesloten.

Godwin Honors Hall had ramen met kleine ruitjes, waarvan er een paar gebroken waren, die glinsterden in de zon. De zware houten deuren – gebutst en weer gelakt, gebutst en weer gelakt – glommen een beetje triest door de weinig zachtzinnige manier waarop duizenden studenten er al anderhalve eeuw mee omgingen. De plavuizen van de ingang waren bloedrood en gebarsten, afgebrokkeld, hier en daar weggehakt of slordig vervangen. Binnen hing een lucht van schimmel en ontsmettingsmiddelen. Een jongen in een footballshirt en een cap met de klep naar achteren stond tegen een wand van brievenbussen geleund. Hij rook alsof hij die ochtend een bad van verschaald bier had genomen. Iemand had met een spuitbus het filosofische advies ‘KEN UZEFL’ op de muur geklad. Compleet met spelfout. Scar tikte Craig op zijn schouder en mimed: ‘Het is Dartmouth niet’, een inmiddels oudbakken en irritante grap.

Vier trappen hoger, via een labyrint van oud tapijt, dreunende rapmuziek en folders aan de muren die de studenten tegen SOA's waarschuwden en hen uitnodigden om lid te worden van kerk- of bi-

bibliotheekclubjes, kwamen ze eindelijk bij Craigs kamer, nummer 416, waar ze de deur openden en Craigs huisgenoot achter een van de twee bureaus aantreffen, verdiept in een studieboek over de anatomie van de mens.

Perry, in de tijd dat Perry nog een vreemde voor hen was.

Hij had stekeltjeshaar en droeg kakishorts en een fel oranje T-shirt dat splinternieuw leek maar het niet was, zoals Craig later ontdekte. (Perry's moeder deed stijfsel in al zijn T-shirts, omdat hij dat op prijs stelde.) Op het shirt, in alarmerend grote zwarte hoofdletters, stond de tekst *EVENEMENTENHULP*. Welke evenementen? En wat voor hulp? Later hoorde Craig dat de leden van Perry's verkennersgroep zo'n shirt droegen als ze werkten als parkeerhulp bij jaarmarkten en op bijeenkomsten waar veldslagen uit de Amerikaanse Burgeroorlog werden nagespeeld. Hij droeg het graag, ook op andere dagen, maar op Craig kwam het nogal vreemd over.

'Hallo!' zei Perry, en hij sloeg zijn boek dicht.

'Hé,' zei Craig. 'Ik geloof dat wij samen een kamer delen.' Hij haalde nonchalant zijn schouders op.

Maar Perry kwam haastig overeind, stak een arm uit, gaf Craig een stevige hand en begroette op die manier ook de rest van Craigs familie – zelfs Scar, die met open mond en zijn haar voor zijn ogen deze nieuwe mensensoort aanstaarde. Had Scar ooit meegemaakt dat iemand jonger dan vijftientig een hand gaf, behalve op televisie, of als een geintje?

En deed Craig dat zelf ooit weleens?

'Welkom,' zei Perry. Hij gebaarde om zich heen en vervolgde zonder een spoor van ironie: 'Sorry voor de rommel.'

Op slag keek iedereen de kamer rond.

Vier kale muren, een smetteloze linoleumvloer en twee gesloten kasten. Perry's bed was opgemaakt met een groene spreij en een kussen met een geruite sloop. *Rommel?*

'Waar kom jij vandaan?' vroeg Craigs moeder aan Perry. Aan haar toon te horen verwachtte ze dat hij in een laboratorium in elkaar was gezet of op de maan was opgegroeid.

‘Bad Axe,’ antwoordde Perry, alsof hij die naam bekend veronderstelde.

‘Ja, vast,’ zei Scar, oprecht verbaasd.

‘Heus,’ Perry stak zijn hand op en wees naar zijn duim, alsof dat iets verklaarde. ‘En jullie?’

‘New Hampshire,’ zei Craigs moeder. ‘Via Boston,’ voegde ze eraan toe, zoals ze altijd deed. Craigs vader verstijfde, zijn gebruikelijke reactie, maar Craig zag aan Perry dat het hem weinig zei.

Nu, een jaar later, had Perry hem duidelijk de beste kamer van het appartement gegeven, met een grote kast en een raam aan de achterkant in plaats van aan de straat.

‘Vind je niet?’ zei Craigs vader. ‘Dat het een geweldig appartement is, bedoel ik? Veel beter dan het studentenhuus?’

‘Ja,’ zei Craig, die zijn best deed om positief te klinken. ‘Geweldig.’

‘We hebben geluk gehad,’ zei Perry. ‘Als je bedenkt hoe laat we waren. Het uitzicht is mooi.’ Hij liep Craigs kamer door naar het raam en wees naar buiten. Craig en zijn vader volgden en keken uit over de achtertuin, waar twee meisjes met veel make-up en een ringetje in hun navel in bikini op een handdoek lagen. Glinsterend in de zon. Hun heupbeenderen leken te gloeien onder hun bruinende huid. Craig wendde haastig zijn blik af. Zijn vader en Perry keken naar hem en schraapten op hetzelfde moment hun keel.

‘Eh, zullen we wat gaan eten?’ vroeg Craigs vader. ‘Voordat ik terugrijd naar New Hampshire?’

‘Gaat u alweer terug?’ vroeg Perry. ‘U kunt hier wel een paar dagen logeren, meneer Clements. Of zo lang als u wilt.’

‘Nee, nee,’ zei Craigs vader. Hij schudde zijn hoofd en keek als iemand die een levensreddend medicijn kreeg aangeboden maar niemand wilde lastigvallen om het voor hem uit de kast te pakken. Hij wilde hier weg, dat was duidelijk. ‘Ik moet echt...’

Perry knikte, alsof Rod Clements zijn zin had afgemaakt met een redelijke verklaring. Craig wist dat zijn vader geen enkele reden had om zo snel weer naar New Hampshire terug te gaan. Zijn vader was

schrijver en zat midden in een duizend pagina's dik vervolg op zijn vorige roman. Sinds Kerstmis had hij geen moment meer achter de computer gezeten.

Craig wist precies waarom zijn vader hier zo snel mogelijk vandaan wilde. Als Rod Clements iets echt niet kon, dan was het de ellende van zijn dierbaren verdragen. Zelfs als kind had Craig al begrepen dat zijn vader hem nog liever zou doodschieten, als een renpaard, dan hem met een gebroken been en gillend van pijn naar het ziekenhuis te rijden.

Ooit had hij echt in die situatie verkeerd en Craigs moeder had hem gebracht. Zijn vader was achter hen aan gereden, zogenaamd voor het geval zij autopech zou krijgen. Ondanks de verlammende pijn had Craig de minachtende blik gezien waarmee zijn moeder hem had nagekeken toen zijn vader bij de auto vandaan rende, met grote zweetplekken onder de oksels van zijn grijze shirt.

Deze keer zou zijn vader waarschijnlijk een paar uur naar het oosten rijden, zo snel als hij kon, om daar ergens een kamer te nemen in een Holiday Inn.

‘Dat is een lange rit, meneer Clements,’ zei Perry. ‘Maar goed.’

Om een hapje te eten gingen ze naar het duurste restaurant van de stad, Chez Vin. Een jaar eerder had de familie Clements-Rabbitt daar ook gegeten, veel te deftig aangekleed en doodmoe na de lange rit. Met hun vieren, schouder aan schouder, meldden ze zich bij de receptie, waar Craigs vader de stralend lachende roodharige hostess vertelde dat ze een afspraak hadden met een vriend.

‘O!’ riep ze. ‘Dus jullie zijn hier voor rector Fleming, jongens!’

Achter haar rug rolde Craigs moeder met haar ogen en mimeerde ‘jongens’ tegen Scar. Ze ergerde zich al aan die uitdrukking sinds ze door Ohio waren gekomen, waar ze bij elk benzinstation en eettentje werden aangesproken met ‘jongens’. De caissière van een supermarkt in Dundee, Michigan, een meisje van een jaar of twintig met een paardenstaart, had hen vrolijk begroet met: ‘Hoe gaat het, jongens?’ Dat werd Craigs moeder te veel. ‘Zie ik eruit als een jóngen?’ vroeg ze

bits. Ze gebaarde naar haar gezin, dat in haar ogen veel te beschaafd was om zo te worden aangesproken. ‘Zijn wij soms jóngens? Wat is dat voor een onzin? Jóngens!’

Craig had zich met zijn tic tacs naar de elektrische deuren omgedraaid en zich haastig uit de voeten gemaakt naar het parkeerterrein, terwijl hij het meisje nog in paniek hoorde giechelen. Hopelijk dacht ze dat het een geintje was. En hopelijk zou zijn vader zijn moeder naar buiten weten te krijgen voordat ze de caissière opnieuw de wind van voren gaf.

Maar die eerste avond bij de receptie van Chez Vin had Craig niet naar zijn moeder gekeken, of naar Scar, of naar de roodharige hostess, maar naar zijn vaders profiel, omdat hij voor het eerst beseftte dat de studievriend van zijn vader, met wie ze hier een afspraak hadden, die vriend van vroeger, de rector was van Honors College, de ongehooflijk exclusieve faculteit waarop hij tot ieders stomme verbazing – ‘wat een mazzel en een eer, met zulke middelmatige cijfers op je examen’ – toch was toegelaten.

‘Wat is er?’ had zijn vader gevraagd toen hij merkte dat Craig hem stond aan te staren. En hij had zich omgedraaid met zijn handen in de lucht, alsof hij wilde bewijzen dat hij niets te verbergen had.

Deze keer was de hostess een oudere vrouw, die hen toch begroette met: ‘Hallo, jongens.’ Ze knikten alle drie toen ze hun een tafel in een hoekje wees. Alleen Perry had de moeite genomen om nette schoenen en een overhemd met lange mouwen aan te trekken. Ze aten al het brood in het mandje op voordat de ober met hun mineraalwater kwam. Craigs vader en Perry praatten over het weer en de voor- en nadelen van bepaalde mountainbikes, terwijl Craig de vlam van de kaars op het tafeltje zag opflakkeren en verschrompelen – nu eens een volmaakte ruit, dan weer een druppel, soms een flakkerende vingernagel, gevolgd door een halve maan, of een driehoekje, dat veranderde in een verticaal, brandend ooglid.

‘Perry,’ zei Craigs vader later, toen ze voor het huis stonden, en hij klemde de handen van de jongen in de zijne bij het afscheid. ‘Ik ben zo blij dat Craig...’

‘Craig redt het wel, meneer Clements,’ zei Perry.

‘Kerel,’ zei Rod Clements, en hij draaide zich om naar zijn zoon. ‘Ik...’

‘Rij voorzichtig, pa.’

Ze stonden midden op de stoep. Een paar meter verderop stond een verliefd stel hevig te zoenen onder een defecte straatlantaarn. Een triest kwartet van oudere mannen week uiteen rond het zoenende paar, en vervolgens rond Perry, Craig en zijn vader.

‘Ik hou van je,’ zei Craigs vader. Hij omhelsde zijn zoon en klopte hem hard op zijn rug.

‘En ik van jou,’ zei Craig.

De omhelzing duurde minstens drie seconden, lang genoeg voor Craig om over de schouder van zijn vader, hoog boven het zoenende stel en de plek waar de straatlantaarn had moeten branden, de maan te kunnen zien, die leek gevormd uit harde steen of heel zacht men-senvlees, zwevend tegen een inktblauwe hemel.